

Úgy alszanak

Úgy alszanak,
szembefordulva
a sűrke díványon,
mint az ikermagzatok...
hol is?
Leonardo rajzán...
vagy Vesaliusén?

Lám, előjött ismét
egy fél-tudásom;
molnárka-módra
futkosok
a dolgok felszínén.

De gondold meg: én
állandó késésben vagyok
magamhoz képest...

– Már kétszer voltam
„pályakezdő”
és „ifjú asszony” –

Nehéz, újrázott kezdeteim
közt nincs is más diadal,
mint ez a két, ikret
formázó drága poronty.

Pontosan
egy év, s kilenc hó
különbség híján
mégsem azok,
ők ketten,
a NÉGYKÉNT szeretettek.

Úgy alszanak, szembefordulva,
szüntelen aggódásomból
legalább ilyenkor
kiszabadulva,
(kórusban süvöltik néha:
„anya, ne félts!”)
hogyan látva látom
a rajzot...

Leonardóét?... Vesaliusét?

Házasság

Mutatják, mit vettek megint:
vezérürü-nem-látta
díszkolompot,
szobányi virágládát –

vásárolgat a pár
kereket öt éve már:

ragyogva élvezik,
hogyan szaporodnak
szánandó eskü-utóvédjeik.

Neked

Tudom, fáraszt
a szüntelen
muszáj-trubadúri
szolgálat,
s hogy körülöttem
a dajka is te vagy:
munkám mellől
elszólít sokszor
szekrényeim-fiókjaim
tótágas fata morgana-rendje,
bújócskát játszó kézirat...

Sok ez, túl sok, tudom.
De mit tegyek?

Hosszú a sor:
eltávozottak, elrablottak –

és őket csak veled pótolhatom.